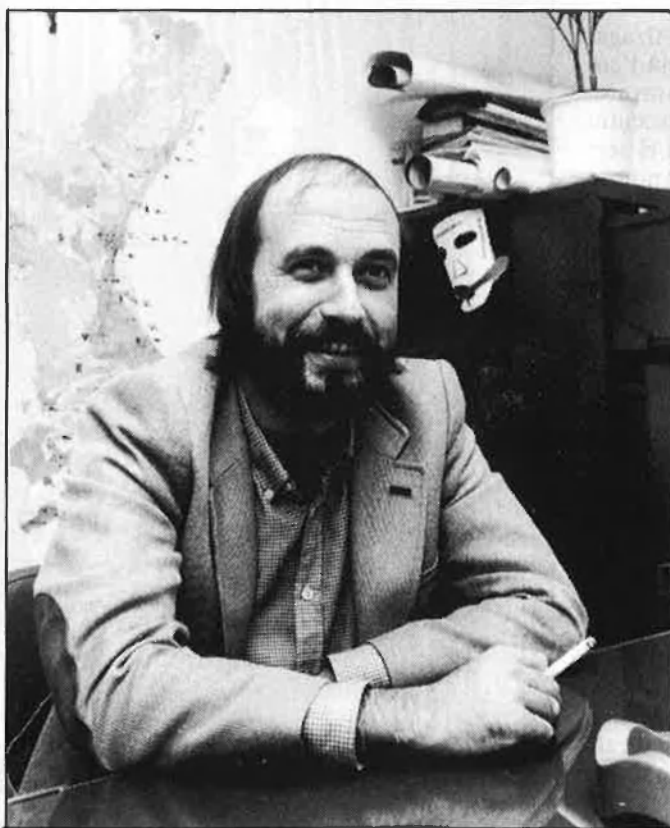

Ernest Garcia

UPV: cal un debat en profunditat

Amb l'opinió d'Ernest Garcia, cap de llista en les passades eleccions per UVP a València, EL TEMPS inicia un debat sobre la situació real del nacionalisme al País Valencià i als Països Catalans. Des de totes les opcions. Un debat que volem clar i sense exclusions.

No faré cap comentari sobre la situació del nacionalisme d'esquerra arreu dels Països Catalans. I no perquè el tema no tinga substància, que sí que en té, sinó per raons d'espai. Em limitaré al País Valencià, és a dir, a UPV.

Contra una campanya basada més que mai en la TVE i els pressuposts multimilionaris, contra la pressió terrible del vot «útil», contra l'actuació més aviat bruta d'alguna força auto-declarada pròxima i «unitària» i contra la gèlida indiferència d'alguns mitjans nacionalistes, els 40.000 vots d'UPV han estat quasi un miracle. Les dones i els homes que han realitzat una campanya sense més recursos que el pur contacte personal, amb un admirable esperit militant, poden estar-ne orgullosos: si no hem desaparegut del mapa, ha estat, exclusivament, gràcies al seu magnífic treball.

Un quasi-miracle, tanmateix, que no ens pot amagar la realitat. El principal objectiu d'UPV era mantenir la votació de les autonòmiques del 83, arribar prop del 5 per cent i situar-nos, així, en bones condicions de cara al 87. No ho hem aconseguit, i la situació és, a hores d'ara, ben difícil. Cal, doncs, un debat molt en profunditat, una redefinició sense draps calents del nostre projecte.

El fet és que s'ha reproduït, una vegada més, la vella tendència al sucursalisme de la política valenciana. El PSOE s'ha estabilitzat: colpisme o crisis mundials a banda, qualsevol alternativa serà minoritària durant molt de temps. Les resistències al projecte de normalització nacional s'han palesat amb força: amb tanta força que encara no sabem si traurà diputat UV, un partit que és només l'expressió crispada i irra-

cional de la resistència de bona part dels valencians a identificar-se com a poble diferent. Hi ha hagut, també, l'anomenada «esquizofrènia de vot»: que no ho és tant, que simplement expressa que —per a un sector de l'esquerra— les autonòmiques són eleccions poc importants. Hi ha hagut fins i tot —i de debò que és massa— qui ens ha castigat pel fet de no haver col·laborat amb la majoria absoluta del PSOE o la reunificació del PCE.

Tot plegat, un quadre que no admet cap il·lusió. Que exigeix, si volem continuar endavant, un realisme dur com una roca. Amb una primera lectura dels resultats, la perspectiva per al 87 és així: possibles bons resultats municipals (tret de les ciutats grans) i difícilíssima l'entrada al Parlament valencià. Se'ns planteja, doncs, el següent dilema:

a) L'acceptació d'un molt llarg període d'activitat extraparlamentària,

amb un suport institucional als ajuntaments de les comarques. És a dir, la continuïtat de la UPV amb característiques més de moviment social que no de moviment polític.

b) L'esforç per tal de trobar aliats. Esforç que, per les raons que comentaré a continuació, sembla també molt difícil.

Una primera línia de treball aniria orientada a intensificar el treball dins dels moviments socials «nous» i a millorar-hi les relacions. Pacifisme, ecologisme, moviments democràtics del camp, corrents obrers autogestionaris i independents, feminisme (a condició, en aquest últim cas, de capgirar radicalment la nostra miserable actuació d'ara). Tindriem, així, una pràctica més rica i complexa i (per a algunes persones, jo per exemple) més atractiva, però que continuaria previsiblement dins de l'espai extraparlamentari. En qualsevol cas, al meu parer, un treball que s'ha de fer.

Una segona línia —complementària de l'anterior— seria la recerca de col·laboració amb l'esquerra espanyola. Col·laboració que hauria de fer-se sense desnaturalitzar el nostre projecte, i que per això es presenta difícil. Pel que fa al PSOE, per exemple, no sembla possible altra cosa que la rendició incondicional. El PCE s'ha limitat a renovar les invitacions a integrar-nos en IU, la qual cosa no deixa de ser una broma de mal gust. Malament, doncs.

Haurem de fer un debat ben a fons. I, naturalment, sense perdre els nervis. Al capdavant, ha quedat ben clara una cosa que ja sabem: que haviem encetat una pràctica que podia ser qualsevol cosa excepte fàcil. □